

Jan 14,15
Milujete-li mne, ...

1. čtení:

Kázání: Janovo evangelium 14,15 **Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání;**

Bratři a sestry,

Tak takhle jednoduchý to je. O tomhle to je, být křesťan. Žádná vysoká filosofie. Úplně jednoduchý a praktický.

Stačí si číst si ta evangelia a zachovávat to, co Ježíš přikázal. A i když budu dál mluvit, prosím, nezapomeňte tohle, tuhle jednoduchost. Navíc je to asi fakt důležité, protože Ježíš sám to zopakuje ještě dvakrát: "Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje" a "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo."

My jsme uvěřili, že Ježíš Kristus je Boží příchod do našeho světa. Že to, jak Ježíš žil a co dělal a co říkal, že to je Boží. No a Pána Boha prostě máme poslouchat, protože je to Bůh. Protože je větší než my, protože se mu zodpovídáme a protože to s námi myslí dobře. A krásně k tomu sedí ten obraz Boha jako Otce a nás jako jeho detí. Když dítě miluje svoje rodiče, důvěřuje jim a poslouchá je.

Ano, takhle jednoduché to je. A stačí to. Někomu. Jsou lidé, a díky Bohu za ně, kteří víc nepotřebují. Prostě vědět, co je dobře a co špatně a dělat to dobré. Amen.

Já se omlouvám, já to takhle jednoduše neumím. A tak teď budu mluvit k Vám, kteří také ne. K vám, nebo vlastně k nám, které vždycky napadne nějaké to Ale. A nemusí to být hledání zadních vrátek nebo kličkování, vymyšlení, jak se tomu jasněmu vlastně vyhnout. Jak Pána Boha přechřúrat, abych si stejně mohl dělat, co chcu. Ne. Třeba jenom vidíme všechna ta ale a chceme být poctiví. To je ta lepší varianta.

Tak jaká jsou tady Ale? Spousta. To první: Není pak ale celé to křesťanství jenom prostě další, zase trošku jiné dodržování pravidel? A z toho pak pramenící další zákonictví a fundamentalismus a moralizování? Protože co s těma, kteří ta Ježíšova přikázání nedodržují? To nejsou křesťané? Ale hlavně, co se mnou samotným, když ta Ježíšova přikázání nedodržuju? Co když to nedokážu? Není náhodou mezi těma přikázáníma i něco, na co fakt nemám? A hlavně, není tam náhodou taky důležité to na tom začátku? Totiž: Kdo mě miluje, říká Ježíš.

Možná že jo. Možná máme začít od tohodle. A dojít k tomu největšímu tajemství křesťanství. Totiž, že Bůh je Láska. U tohoto vše začíná i končí. Až se tohoto tajemství dotkneš, až se přiblížíš, ne pochopíš ale snad budeš pochopen, pak to začne dávat smysl.

Bůh je Láska. Milovat Boha znamená milovat toho, který je Láska. A jaké je přikázání Lásky? Přece miluj. Miluj svého bližního ... jako sám sebe. Přijmi sám sebe ale přijmi i toho druhého i v tom jak je jiný, jiný než ty. Jak reaguje jinak než ty, jak ho napadají jiné věci než tebe, jak má rád něco jiného než ty. A Ježíš jde tak daleko, že řekne: Miluj ho, i když on tebe nemiluje. Milujte své nepřátele. Tak jako to dělal Ježíš. Ne, že máš s nimi ve všem souhlasit. To nedělal. Ale miloval je a modlil se za ně, zápasil o ně. Dokonce i když ho zabíjeli, vyprošoval jim odpuštění, vyprošoval jim Boží milosrdenství.

Ale! Ale to přece nejde. Promiň Bože ale tohle nedokážu. Přesně tak, tohle nedokážeš. To dokáže jenom Bůh. Tady je to největší Ale. Boží nárok, nárok lásky, přesahuje naše možnosti. Až si tohle uvědomím, až tohle přijmu, dostanu se k tomu, o čem to křesťanství doopravdy je. Že totiž není o napnutí všech sil abych se zaťatýma zubama to všechno dokázal. Ale o klidném spočinutí v důvěře, že tohle ve mě dokáže udělat jen On sám. Víra je o vztahu s Bohem, který mě proměňuje, který ve mě působí, že chci i činím. O tom je ta víra, které říkáme křesťanství. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo. Koho se Bůh dotýká, kdo je osloven Láskou, nemusí už počítat jen s tím, co on sám dokáže. Ve vztahu s Bohem se můžu spolehnout na toho, který ve mě dokáže způsobit víc, než je moje nejlepší odhodlání i chtění. Ale trvá to dlouho, je to dlouhý příběh, který někdy musí začínat každý den znova. Někdy i několikrát denně.

Co to teda vyžaduje ode mě, od Tebe? Nestačí teda jenom sedět a čekat, až si to Bůh zařídí? Až to On udělá, abych to udělal? Něco potřeba je. Ať s námi Bůh udělá sebevětší divy, to konkrétní rozhodnutí bude vždycky na nás. A to rozhodnutí chce odvahu. Odvahu dát Bohu šanci změnit nezměnitelné, odvahu vydat se na tuhle dopředu nezajištěnou cestu, po které šel i Boží syn. A pak odvahu vstát a udělat. Chce to odvahu. Chce to určitý druh statečnosti. Věřím, že našim největším protivníkem ve víře a lásce není nevěra a nenávisť. Asi všichni tady, možná všichni lidi vůbec chtějí milovat a chtějí dobro. Chtějí důvěřovat. Ale co když to špatně dopadne. Co když se stane tohle a támhleto, co když se mi vysmějí, co když se spálím? Co když...? Největším protivníkem víry a lásky je strach. Strach, zbabělost je to, co dokáže zmařit jakýkoli dobrý skutek, jakékoli dobré chtění.

Pane Bože, já bych i chtěl...ale nechci, protože se bojím, že ...

Co s tím? Není nějaký lék na strach, lék proti zbabělosti? Je. A hádejte jaký. Píše se to v Bibli. No ano, Láska. Skutečná láska zahání strach. A jsme zase u toho.

Bratři a sestry, pokud to chcete a zvládnete jednoduše, pak přijměte ta Ježíšova slova **Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání**, prostě jako přikázání dobrého Boha, který to s námi myslí dobře. Plňte ta Ježíšova přikázání, tak jak je v evangeliích čtete. A smíte věřit, že Bůh sám se postará, aby to dobře dopadlo.

Pokud se nedokážete zbavit otázek a vidíte všude Ale, nezbyvá vám, než se v naději vydat do rukou Božích a snažit se proniknout do toho tajemství, že Bůh je Láska.

Amen